

בישולים

„מאזה“ נפלאים

של קיץ

מי שיש לו את אלוף הטיגונים, סירי הטיגון בעל הדפנות הגבוהות, יכול לעשות חיים משוגעים, אני, את כישרונות הסיר גיליתי השבוע, כשעדר חברים מתעלף מ' תול קם לתחיה אצלי בגינה.

כל אחד תפס פווה של מת, והודיע לי שהוא לא זו עד שאינו מקבל משהו מחייה נפשית. רציתי לתת להם בעיטה בתחת בתור מחייה מתים בדרך, אבל היה נורא חם, ולא היה לי מרץ. עשיתי חושי' בים מהר, והגעתי למסקנה שבין כה וכה הם לא יזווו לי עד שלא יקבלו את שלהם. כך שפשוט יותר כדאי לי לתת לחברה' משהו טעים, ושיהיה מה שיותר בקיצור מבחינתי.

הדלקתי את האש תחת סיר התמיד, הי' מלא שמן עמוק והחונה דרד'קבע על תנור. רי, כאשר התלהט השמן, הגלשתי פנימה בעדינות המון ריבעי פילפל ירוק בהיר, מנוקה ורחוץ. טיגנתי עד שהחליפו את ציבעם הירוק הי'מאד מעט מבר של, והוצאתי אותם החוצה בעזרת כף טיגון. לא קילפתי שום כלום, ובזקתי מלא בלבד. בהתנפלות עליהם נדרס שלומילה באופן יסודי.

אחרי'ך לקחתי כרובית שהתגוללה ביר' כתי המקרה, הפרדתי לפרחים וערוורים, לא בישלתי אלא הטלתי פנימה ככה, כמות שהם, לשמן הרותח. היכיתי עד שהפרחים קיבלו גוונים זהובים, והוצאתי החוצה. הוצאתי מלה. הכרובית ספגה שמן כמו צמר מבעיין, אבל היא קיבלה גם טעם מתקתק משגע, ומי שלא עושה חשבון קלוריות — החיים טובים אליו, שיאכל כרובית כזאת וייווכח. שלומילה הדרוס תפס חזקה על הצלחת, ולא נפרד ממנה יותר.

לבסוף, אותו טיפול שמן עמוק נתתי לפרוסות הציליים עגולות, על תוכן וקליפתן.

פנטזים

האלקטרוני הסופי

נגד ענבר(רוש)ים

בשבילי, סיפוק אדיר, המשתווה בעוצ' מתו אולי רק לחוויית לקיחת הצ'ק החד' שי מסיתון, הוא קריאת המיכתבים שאתם שלוחים לי. איהו מיכתבים — פצצות! אחד מהם טמן בחובו חתיכת פצצה של מידע. לאייאמן, אבל זאת עובדה. לפני שנה, התפרסם באחד המוספים ב' מדור „מאורעות נפלאים סביב העולם“ סיפור על בחור שהשתעשע בגיטרה חש' מלית, וכאשר נפלט לו צליל מסויים, שם לב שכל מיני חיות קטנות ברחו על נפשן ובקיצור, העניין בטיפול. כשאני קוראת דבר כזה, דבר ראשון אני מתרגשת, דבר שני אני מפסיקה, ודוחה לעוד כחמש שנים, זמן שימוש מעשי משוער. אבל לא-אייאמן, לא זו בלבד שהעסק כבר עובד, אלא יש לו גם סוכנים בארץ, וקליינטים מרוצים.

וכאן מתברג המיכתב. חיים ג. מתל' חי מספר לי, שלא קיים אמצעי יותר ברוך מ-„VANISH“ — מכשיר אלקטרוני טקן ואמין, במחיר סביר (פחות מ-1,000 ל"י), המשדר גלים אולטרה-סוניים (מחוץ לתחום השמע של בני אדם וחיות-בית). אוניונים העדינות של כל סוגי המכרסמים הי' קטנים לא מסוגלות לעמוד בפני צלילים אלה, ועל כן הם נמלטים לכל רוח, ולא חוזרים לנצח. באחריות. לא צריך רעל, לא צריך מלכודות, אין פגרים — הכל על טהרת המדע.

פרטים ניתן לקבל אצל שירותי בקר וצאן בע"מ, רחוב הי' באייר 20 ת"א, טל. 268082. הלו! בית-החולים אסף הרופא שבשעות הלילה שולטים בו העכברושים, ומטילים אימה, האם אתה קורא?

על אלה ריסקתי גם שום, גוסף על הי' מלה, ובזקתי פטרוזיליה וקימל. הוצאתי החוצה, אמרו לי: „פיו! זה עם שום“ אמרתי נכון מאד, וגמרתי הכל בעצמי. היה חלום!

רגע חושבים

למה היהודים

לא אוהבים יין?

למרות שהבון-טון בקודכס הפרטי של כל גברבר מצליח במדינה הוא לשקשק בקוביות, ולמומו חצי-לילה מנתו-יסקי אחת — אין זה מעיד שקם דור של שתיי' גים. שתייה מיקצוענית, כזו המקובלת על חצי עולם — אף פעם לא תפסה את היהודים באופן מאסיווי.

יום אחד גיליתי למה. אתם יודעים מה נותנים לכל תינוק למצוץ אחרי שמבצ' עים לו את החווה עם אלוהים? נותנים לו סמרטוט זעיר ספוג יין!

האהבל הקטן מוצץ הכל, ומתחיל לנ' חור בשנתי-ישרים. במהלך הטכס הוא אומ' גם לא מטריד אף אחד בצרחות — אבל אין שהוא קם — כואב לו הראש, אחרי' כך כואב לו עוד ראש, אופס! הוא נזכר — ווהו זה, עם האלכהוול הוא גומר את הרומן להרבה שנים.

מה שעוד נותר לאם הנבונה לעשות הוא לתת לטקינא, באותה הודמנות הגיי' גית, שאכטה אחת מצינגלה בריאה. יתכן שזאת שיטת-גמילה-מונעת-עולמית — אלא שתמיד קיימת אפשרות שהקטן ינ' שום עמוק, יכנס לעולם שכולו טוב, ית' רומם אל אמו וילחש לה באוזן: „יה ממ' וזתה! חכי לפחות שכולם יסתלקו!!“

קוסמטיקה

כשהצאצא בנהעשרה מתחיל לאמץ לעצמו פריוורה משונה, הדיינו, כל השיער הארוך מכסה על הפנים, ודרך חריר אמ' צעי צר מציצות שתי וזויות פנימיות של עיניים, אף, קצה פה וסנטר — המכוסה גם הוא ביד אמן על-ידי קווצת-שיער אג' פית הנלסעת בדבקות עצומה — אות הוא וסימן שהמיסכן מגדל מושבת חצ'קונים על פניו.

חוסר-האיוון ההורמונלי של גיל ההת' בגרות ו/או מתח נפשי רב, הם המירשם הבדוק והבטוח ליצירת פיצעיי-אקנה אלה.

חוכמת צוענים

הוא לא נותן

עיוות פסיכולוגי-סוציאלי הפך את הי' קערה על פיה, במקום שהברנשים יתרוצצו אחרי משאת-נפשם, הדבר ההוא-ההוא, ובי' נתיים ינעמו לבעלתו את החיים — הבר' נשות הן המתרוצצות כיום אחר הדבר ההוא-הוא המצוי אצל הברנשים.

ההבדל הטראגי נעוץ בעובדה שאת הבר' נשים אי-אפשר לפתות על-ידי הצעת גי' שואים, חראקירי מתחת לטראסה או משהו כזה, או, לא, שמיניות באוויר צריך לע' שות, וגם זאת באופן מתוחכם מאד, כדי לרצותם.

איכה נתנו הנשים למישחק הביקוש וההיצע להידרדר כך, זאת אופרה אחרת. מאוחר להרביץ חינוכים, נותר רק להציע את חוכמת הצוענים העתיקה, למי שרוצה ללכת על בטוח, ולהרגיש תמיד מבוקשת.

ובכן, על הבחורה המתעבת מאמצים מיתורים לבחור את מחוריה מבין הגברים המצויידיים באוזניים כשל דאמבו, הפיל המעופף, הגודל לא כלי-כך חשוב כמו הי' זויות, יותר נטיייה — יותר נטוכנה.

אין זה מעיד שלאחרים אין אש בתחת, אבל אלה עם האוזניים נולדים רעבים אל הדמות הנשית, ומתים רעבים אל הדמות הנשית. הבידור איתם — מובטח עד קץ הדורות. אין להסיק מכך לגבי אוני הנשים. אצלנו הסוד אינו עד כדי כך גלוי.

תוכנית לייבוש חצ'קונים

למעשה, מתח נפשי פנימי הוא הסיבה העיקרית לפיצעונים. אך ידועת הסיבות לא תעזור להעלמת הפצעים, מה שכן יעזור הוא לגייס קור' ביית סבוך-כביסה, ולהתחיל את הטיפול הפנטסטי, הנתון תוצאות נהדרות כבר אח' רי שבוע!! את נפלאות סבון הכביסה, זה המיוצר בצורת קוביה, גיליתי לא מכ' בר, סבתא אחת סיפרה לי, שבזמנה, רק בעזרת סבון זה היו מייבשים את הפיצ' עונים, ובהצלחה מרשימה. קפצתי על הי' מציאה, ניסיתי זאת בחוג המישפחה, ומה אומר — זה פנטסטי!

ראשית, מקפידים לחפוף את השיער כל יומיים. שיער הבא במגע עם העור, עושה שמות במידה שהוא מושמן. לא צריך לדבוק באמונות טפלות, חפיפה תופה ונכונה אינה מניקה לשיער, לקרקפת, או לבלוטות-השומן.

שנית, משפשפים ורוחצים את הפנים בוקר וערב עם ספוג מחוספס, משופי' שף, בקוביית סבוך-כביסה, הולכים לקוסי' מטיקאית שתפוצץ את הפיצעונים ותסחט את המוגלה. לא עושים שום עיסוי, בשום קרם, אלא מניחים שיכבת סבוך-כביסה על הפנים לשעה, בחור מסיכתי-יבוש-פצעים נהדרת. (את המסיכה יוצרים כך: מטיי' בים את הסבון במים חמים, ומשפשפים את העור עם חלקו המרוכך של הסבון, הנמרח מייד.) במקום כל פיצעון-מוגלה, ייווצר תחילה פיצעון אדום מחרדי, אבל אין להיבהל. זה חלק מן התהליך.

כדי לנמוע צמיחת פיצעון-מוגלה מתחת לגלד היבש החיצוני, הולכים לקוסטיקאית, אפילו אחת לכמה ימים, כדי שתפתח ותנקו את כל העסק.

עוד פנטז נהדר, של ערביות, הוא הר' תחת זר פטרוזיליה ענק בשמונה כוסות מים, במשך רבע שעה, סחיטת העלים, ושימוש במים אלה כבמיי-פנים מרפאי-חצ' קונים. אפשר לקחת בקבוקון לבית-הספר, ובכל הפסקה לנגב את הפנים.

זהו, תוך שבוע רואים שינוי נפלא לטור' בה, אחרי חודש, הנחשולים הענקיים נחים מזעפם, והעור הופך משהו שנראה כמו הכינרת ביום חמסין.

אגב, שמם העיברי של פיצעונים אלו, החצ'קונים מרמו על כך שהם נובעים מ' חשקים מסויימים מאד שלא ספקו. הדור שיצר מטבע-לשון זו לא האמין, כנראה, שקיימות עוד סיבות למתח נפשי מלבד האחת הברורה. הם לא הביאו בחשבון קרי' זות עם ההורים, מיבחנים, וסת מאחרת וחוזר הלילה.

הנערה שיש לה הכל

יופי

המלכה שרה

בעיר תל-אביב, בדירת-גג מפוארת המשקיפה על נוף מרי' היב, גרה נסיכה בשם שרה מור, אחת מהיפהיות המיוחדות ביותר שאני מכירה. כבת למישפחת מיליונרים — יכלה להשקיף על החיים דרך סוללה עבה של תפנוקים, אך היא בכל זאת העדיפה לעבוד קשה, ואף פעם לא לעשות מזה עניין. מאד-מאד מוור לנשח, לפי הדמות היפהפיה הפריקית לאללה של שעות הלילה, את הבך' אדם עובד בתפקיד כלי-כך בכיר ואחראי בשעות היום. בשנות העשרים המאוחרות שלה — שרה מור היא סיפור-הצלחה אמיתי. מתפקיד יועצתי-יופי עד לפני שנתיים, טיפסה לתפקיד שאין בכיר ממנו בחוטר הקוסמטי של חברת אייר.

כשאלוהים אוהב מישהו, מסתבר שהוא אוהב אותו עם כל הלב. היפהפיה הזאת, נרחצה בסנדת העבודה, שם למעלה, עם דלי מלא מי-שרון עצירתי, היא מפסלת, כותבת, ואם רק ידפנו לה מספיק על הראש — היא גם תוציא מזה ספר, אמרתי כבר שאלוהים אוהב את הנסיכה שלו.

האצילות הקורנת מדמותה, מבוקשת מאד על-ידי צלמי ויצי' רני האופנה המעולה, היא משתעשעת לעיתים נדירות בצילומי אופנה ופירסום, כטובה פרטית לידידים. כולם אוהבים אותה. מנסיעותיה התכופות בעולם — שאותו היא תרה מזוויותי הנפי' לאות ביותר, היא תמיד חוזרת ארצה עם אשכול מיואשים מתאבדים, בנוסח ימים עברו, המאיימים למות אם לא תינשא להם. כיוון שפעם היא כבר נכנעה ללחץ מסוג זה, נישאה, וברחה מזה מהר, היא למדה לאטום אוזניים.

המאוסר שיהנה בתפקיד בעלה יהיה רק זה שהיא תאהב אותו — תאהב אותו — תאהב אותו. את האינפורמציה הנל' נאלצתי ללקט סביב במשך חודשים, טיפין-טיפין, כדי לא לעורר פאניקה של ראיון — שאותו, כמובן, לא הסכימה לתת. ביקשתי לפחות תמונה, אבל היא התקפלה בנישנות, וסירבה לגמרי, ואו, יום אחד הוצפו כל המוספים ובתי הכליבו בפלאקטיפירי' סומת, שם היא מצולמת. תלשתי פלאקט, ויש גם תמונה. תמיד אמרתי שאין מה לעשות נגד הגורל, בייחוד כשהוא מחליט לחכות בסיבוב.